निशम्य दमयन्त्यास्तत्करुणं परिदेवितं ।
यथोक्तं चक्रिरे देवाः सामर्थ्यं लिङ्गधारणे ॥ २२ ॥
सापश्यद्विबुधान्सर्वानस्वेदान्स्तब्धलोचनान् ।
कृष्टस्रग्रजोहीनान्स्थितानस्पृशतः क्षितिं ॥ २३ ॥
छायाद्वितीयो म्लानस्रग्रजःस्वेदसमन्वितः ।
भूमिष्ठो नैषधश्चैव निमेषेण च सूचितः ॥ २४ ॥
सा समीक्ष्य तु तान्देवान्पुण्यश्लोकं च भारत ।
नैषधं वरयामास भैमी धर्मेण पाण्डव ॥ २५ ॥
विलज्जमाना वस्त्रान्ते ग्रहीत्वायतलोचना ।
स्कन्धदेशे ऽसृजत्तस्य स्रजं परमशोभनां ॥ २६ ॥
वरयामास चैवैनं पतित्वे वरवर्णिनी ।
ततो हा हेति सहसा मुक्तः शब्दो नराधिपैः ॥ २७ ॥
देवैर्महर्षिभिस्तत्र साधु साध्विति भारत ।
विस्मितैरीरितः शब्दः प्रशंसद्भिर्नलं नृपं ॥ २८ ॥
दमयन्तीं तु कौरव्य वीरसेनसुतो नृपः ।
आश्वासयद्वरारोहां प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ २९ ॥
यत्त्वं भजसि कल्याणि पुमांसं देवसंनिधौ ।
तस्माद्मां विद्धि भर्तारमेवं ते वचने रतं ॥ ३० ॥
यावच्च मे धरिष्यन्ति प्राणा देहे शुचिस्मिते ।
तावत्त्वयि भविष्यामि सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥ ३१ ॥
दमयन्तीं तथा वाग्भिरभिनन्द्य कृताञ्जलिः ।
. . . . . ॥ ३२ ॥
तौ परस्परतः प्रीतौ दृष्ट्वा वह्निपुरोगमान् ।
तानेव शरणं देवाञ्जग्मतुर्मनसा तदा ॥ ३३ ॥